

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, na podstawie art. 263 TFUE, żąda w skardze stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2010 r., notyfikowanej jako dokument C(2010) 4753 — pismo do Irlandii, oddalającej wniosek o zwiększenie ze względów bezpieczeństwa zdolności połowowej nowego trawlera do połowów pelagicznych, który miał zastąpić MFV Menhaden, oraz zastąpienia decyzji w przedmiocie wyżej wymienionego wniosku, zawartej w decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2003 r., dotyczącej wniosków skierowanych do Komisji w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu orientacji dla floty rybackiej (WPO-IV) w celu poprawy bezpieczeństwa, warunków nawigacji morskiej, warunków sanitarnych, jakości produktów i warunków pracy w odniesieniu do statków o całkowitej długości przekraczającej 12m (Dz.U. 2003 r. L 90, s. 48), której nieważność stwierdzono wyrokiem Trybunału z dnia 17 kwietnia 2008 r. w sprawach połączonych C-373/06 P, C-379/06 P i C-382/06 P, Flaherty i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. 2008 s. I-2649.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze skarżący twierdzi, że Komisja działała bez podstawy prawnej. Artykuł 4 ust. 2 decyzji 97/413/WE z dnia 26 czerwca 1997 r. w sprawie celów i szczególnych zasad restrukturyzacji sektora rybołówstwa wspólnotowego, w okresie od dnia 1 stycznia 1997 r. do dnia 31 grudnia 2001 r., w celu osiągnięcia trwałej równowagi pomiędzy zasobami i ich eksploatacją (Dz.U. 1997 L 175, s. 27) stanowi w dalszym ciągu podstawę prawną zaskarżonej decyzji i w związku z tym, jak twierdzi skarżący, Komisja nie miała podstaw prawnych do wydania zaskarżonej decyzji jako decyzji ad hoc.

Po drugie, skarżący twierdzi, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne. Podnosi on, że zaskarżona decyzja, wydana na podstawie decyzji Rady nr 97/413/WE, winna była zostać przyjęta w ramach procedury komitetów zarządzających oraz że decydując o wydaniu decyzji jako decyzji ad hoc, Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne.

Po trzecie, skarżący twierdzi, że dokonując błędnej wykładni art. 4 ust. 2 decyzji Rady nr 97/413/WE, Komisja nadużyła swych uprawnień, w szczególności opierając się na niemających znaczenia kryteriach i pomijając definicję pojęcia „nakład połowowy” ustanowioną w decyzji Komisji nr 97/413/WE i w regulacjach wspólnotowych w dziedzinie rybołówstwa obowiązujących w momencie składania przez skarżącego wniosku o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa, w grudniu 2001 r.

Ponadto skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja w zakresie w jakim ocenia jego wniosek o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa, jest obciążona licznymi oczywistymi błędami. W szczególności skarżący twierdzi, że decyzja Komisji o oddaleniu jego wniosku z tego względu, iż powierzchnia pokładu głównego nowej jednostki jest większa niż powierzchnia pokładu głównego Menhaden jest oczywiście błędna, jak również założenie leżące u jej podstaw, że nowa jednostka będzie miała większy „nakład połowowy” niż Menhaden.

Wreszcie skarżący twierdzi, że Komisja naruszyła prawo do równego traktowania. Podnosi on, że oddalenie wniosku przez Komisję z powodu większej powierzchni pokładu głównego nowej jednostki stanowi istotną różnicę w traktowaniu, równoznaczną z niedopuszczalną dyskryminacją w porównaniu z zupełnie innym podejściem przyjętym przez Komisję przy rozpatrywaniu niektórych wniosków o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa, uwzględnionych w decyzji Komisji nr 2003/245, a także w odniesieniu to jednego z wniosków, początkowo oddalonego mocą tej decyzji a następnie uwzględnionego w decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2010 r., notyfikowanej jako dokument C(2010) 4765.

Skarga wniesiona w dniu 4 października 2010 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji

(Sprawa T-475/10)

(2010/C 328/77)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, pełnomocnik, wspierana przez C. Botelho Moniza i P. Gouveia e Melę, adwokatów)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4891 wersja ostateczna z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie opłaty parafiskalnej w celu promocji wina stosowanej w Portugalii nr sprawy C-43/2004 (ex NN 38/2003);

— pomocniczo, na wypadek, gdyby Trybunał nie orzekł w ten sposób:

— stwierdzenie nieważności warunków siódmego i dziewiątego z ust. 2 art. 3 decyzji;

i w obydwu przypadkach

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

a) Naruszenie prawa poprzez uchybienie art. 107 ust. 1 traktatu, w związku z zaklasyfikowaniem jako zasobów państwa części wpływów z tytułu opłaty w celu promocji przeznaczonej zgodnie z Decreto-Lei n.º 119/97 (dekretem z mocą ustawy) z dnia 15 maja na promocję i reklamę wina;

b) Naruszenie prawa poprzez uchybienie art. 107 ust. 1 i 296 traktatu i rozporządzenia Komisji (WE) nr 1860/2004 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim Komisja zaklasyfikowała pomoc dla promocji i reklamy wina jako pomoc państwa bez dokonania oceny, czy mogła ona spowodować ograniczenie konkurencji na rynku i czy nie mogła ona stanowić pomocy de minimis;

- c) Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez stwierdzenie, iż opłata promocyjna, jako mechanizm finansowania działalności promocyjnej i reklamowej w innych państwach członkowskich i państwach trzecich, dyskryminuje importowane towary i narusza art. 110 traktatu; naruszenie zasady dobrej administracji poprzez brak dokonania dodatkowych czynności dochodzenia poza wezwaniem do udzielenia informacji z dnia 24 kwietnia 2006 r., w celu rozstrzygnięcia wątpliwości, jakie Komisja miała jeszcze odnośnie tej kwestii.
- d) Naruszenie prawa przy stosowaniu art. 108 traktatu oraz art. 7 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽¹⁾, jak również zasady proporcjonalności oraz równego traktowania w zakresie, w jakim — nawet przy założeniu zgodności z prawem oceny dokonanej przez Komisję w decyzji (quod non) — siódmy warunek nałożony w ust. 2 art. 3 decyzji jest w sprzeczności z oceną i wnioskami, do jakich Komisja doszła w uzasadnieniu decyzji.
- e) Naruszenie prawa w zakresie, w jakim dziewiąty warunek nałożony w ust. 2 art. 3 decyzji narusza art. 108 i 296 traktatu oraz art. 6 ust. 1 i 7 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999, a także zasady proporcjonalności i równego traktowania oraz prawo do obrony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1860/2004 z dnia 6 października 2004 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis dla sektora rolnego i sektora rybołówstwa.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE.

Skarga wniesiona w dniu 8 października 2010 r. — The Pukka Luggage Company przeciwko OHIM — Jesus Miguel Azpiroz Arruti (PUKKA)

(Sprawa T-483/10)

(2010/C 328/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Pukka Luggage Company Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: K.E. Gilbert i M.H. Blair, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Jesús Miguel Azpiroz Arruti (San Sebastián, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 lipca 2010 r. w sprawie R 1175/2008-4;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym stwierdzenia, że sprzeciw należy uwzględnić w odniesieniu do „bagażu”;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym stwierdzenia, że sprzeciw należy uwzględnić w odniesieniu do „twardych walizek, twardych kufrów wózkowych”;
- nakazanie stronie pozwanej i drugiej stronie w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą pokrycia kosztów własnych oraz kosztów poniesionych przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „PUKKA” dla towarów z klasy 18 — zgłoszenie nr 4061545

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Jesús Miguel Azpiroz Arruti

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Hiszpańska rejestracja nr 1570450 graficznego znaku towarowego „PUKAS” dla towarów z klasy 18; graficzny wspólnotowy znak towarowy nr 19802 „PUKAS” zarejestrowany dla towarów i usług z klas 25, 28 i 39

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie oceniła podobieństwo towarów i podobieństwo spornego znaku towarowego do wcześniejszego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 14 października 2010 r. — Gas Natural Fenosa SDG przeciwko Komisji

(Sprawa T-484/10)

(2010/C 328/79)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Gas Natural Fenosa SDG, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: F. González Díaz i F. Salerno, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska